

občasník Podještědského gymnázia

LEKAVINY

paměti prof. Buchara

na skok k filmu

uklizení

BIPO

Pegýlie

vaření z vody

RED MEAT

18 profesorská historie

úvodník

Vážení přátelé, šťastný Nový rok. Ne, nezbláznil jsem se přes prázdniny (až teprve po uzavěrce – pozn. red.). prostě vám jenom přeji šťastný nový školní rok. Hrůza, co? Dva měsíce klidu a pohody vystřídáno prozatím (do vydání tohoto čísla) dvouměsíčním peklem. Já nevím jak vy, ale já jsem se od chvíle, kdy jsem přišel poprvé do školy vůbec nezastavil. Smršť testů, referátů a domácích úkolů dopadla na mou hlavu v té nejčistší podobě. Po té, co se mi podařilo probrat se z mrákot, upadl jsem do hlubokého komatu při čtení témat na projekty. Ve chvíli, kdy jsem se z něj dostal, dopadla však rána nejpádnější. V době, kdy Lušřovky prodělaly první uzavěrku, neměl jsem už nejmenších sil soustředit se na to, co právě čtete. Snažil jsem se však, aby nebyla tímto mým nedostatkem sil způsobena jakákoliv újma na obsahu čísla. A snad právě proto jsem došel k úsudku, že peklo existuje. Nebudu vás však dále zdržovat svým bolestivstvím (o nic jiného nejde, o tom jsem přesvědčen z hloubky své zcela vyčerpané duše) a vrhneme se rovnou na to, co vás čeká a nemine. Přinejmenším tedy čeká, jestli nemine, rozhodněte sami. A protože jsem tak unavený, vezmeme to rychle.

Tak tedy strana 3 bývala kdysi vyhrazena pro rubriku Odhalení. Ta už skončila, ale vymyslel jsem novou. A protože už jsem neměl sílu svou myšlenku realizovat, zadal jsem Martině úkol zmapovat historii některých členů profesorského sboru. Ne všech, ale těch, kteří neučili "odjakživa." Jak se jí to podařilo, posuďte sami. Ještě na téže straně najdete taktéž novou a taktéž snad pravidelnou rubriku Oktavánův rok. Dnešní kapitola o začátku posledního středního roku ještě tak děsivě nevypadá, ale ta budoucnost. Říkal jsem rychle, že ano? Tak jo. Na konci minulého roku stala se taková akce a my jsme na ní dostali cenu. Jak a proč to bylo s můžete přečíst na straně 4. Nostalgie a slza v oku je to jediné, co nám "starým mazákům" zbývá po akci zvané BIPO (já se počítám mezi "nejmladší staré mazáky"). Jako každý rok na straně 5. Další fádni dvoustránka bez jediného obrázku (za což se proklínám) je takové malé rozloučení s loňskou primou a mimo jiné také o projektech, které mě tolik fyzicky zničily. Zavázal jsem se přes prázdniny, že vynaleznu nějaké ty stále rubričky. Pro celkovou fyzickou únavu stačil jsem však pouze sáhnout po osvědčeném. Rád bych, aby rozhovor byl v každém čísle, tentokrát o filmu, příště ví jen Bůh o čem. Matematicky to vloni nějak nevyšlo, navíc autor v sobě znovu a znovu nachází další tvůrčí inspiraci, a tak musím (ale rád) uvést jedno z dalších posledních vydání oblíbeného Vaření z vody. A to už jsme na straně 10, která je dnes kombinovaným koutkem němčiny a nějaké té legrace. A potom už přichází BOMBA tohoto čísla. Zoufáje si pro nedostatek stálých rubrik usilovně přemýšlím, když přichází prof. Buchar s dokonalou myšlenkou. Jestli prý bych bral článek. "Určitě ano, co máte na mysli, pane profesore?" "Rád bych sepsal takové svoje paměti," dozvídám se a já sám: "Mohlo by tedy jít o seriál, tím pádem o stálou rubriku?" "Představoval bych si tak pět šest dílů..." Radostí vznáším se u stropu školní chodby. Vy, kteří se těšíte na vzpomínky ze zákulisí života kantorova, budete možná malinko zklamáni. Prof. Buchar pojal své paměti trošku jinak než já a vyrobil dokonalý hold automobilismu – soudě alespoň podle prvního dílu. Ale změna je život. (Mimochodem – mou radost z prof. Buchara je o pár hodin později zpražil sám jmenovaný: celkem nespravedlivě mě přesadil. Ano i toto snad trochu drzé slovo si troufám říci, a také jsem tímto přímo na místě argumentoval. Nepomohlo to.) Comics jsme nezměnili. A to je všechno. Až toho víc napíšete, víc toho otisknu. Že kvinta?

gdo pro vás Lušřovky píše...

Jméno: Hana
Příjmení: Hušková
Pohlaví: F
Věk: 12 let, 2 měsíce a 18 dní (psáno 18.10. 2000)
Váha: 42-43 kg
Míry: Radši jsem je zapomněla...
Oblíbené:

- **jídlo:** kulajda, topinky na oleji (co je, prosím vás kulajda? – pozn. red.)
- **nápoj:** černá té (zřejmě čaj – pozn. red.)
- **kniha:** Edudant a Francimor (Viděli jste ten večerníček? Dokonalé že? – pozn. red.)
- **film:** těch je... (ten nikdo nezná – pozn. red.)
- **předmít ve škole:** přestávka (tohle zná každý – pozn. red.)

Partner snů: Snad se někdo obětuje...

Ěm bych se chtěla stát: Nemám na to ještě dost času?

Nemám ráda: Feferonky, mokré ponožky, snůh za krkem, na obličejích a i jinde

ivotní motto: Člověk nikdy neví.

Vzkaz čtenářům: Pište, potřebujeme vás! (Jo – pozn. red.)

V.M.L.

chtěl jsem létat

Jiří Jansa vystudoval dvě vysoké školy. Pedagogickou fakultu v Hradci (obor biologie). V té době prý učitelské sklony nepociťoval. "Učit jsem nikdy nechtěl," jak sám říká i dnes. A jeho třídní profesorka tvrdila, že na vysokou školu nemá. V době působení na Podještědském gymnáziu vystudoval ještě přírodovědeckou fakultu v Praze (obor ochrana životního prostředí).

padě musela být biologie. Nejlepší by samozřejmě bylo, stát se pouhým příjemcem peněz, ale to bohužel nejde...
 L.: Lehká otázka na závěr. Čím jste chtěl být jako malý chlapec?

Luštěniny: Kde jste po vystudování vysoké školy začal pracovat?

J.J.: Ani mne nenapadlo, že bych měl jít učit a tak jsem se dostal na místo odborného pracovníka v muzeu v Pardubicích. Skončil jsem jako odborný biolog, nikoli jako pedagog.

L.: Co vás přivedlo k práci pedagogické?

J.J.: Nutnost. Po absolvování roční vojenské služby jsem se dostal za ženou do Liberce a sháněl jsem místo tady. Byl jsem uloven základní školou v Hejnicích.

L.: Na Podještědské gymnázium jste se dostal jak?
 J.J.: Náhodou. Půjčil jsem si z podlavy noviny od jednoho žáka v Hejnicích a tam jsem našel inzerát, že se zakládá škola, a tak jsem se přihlásil...

L.: Napadlo vás někdy, že byste znovu změnil profesí, nebo se vrátil ke své původní?

J.J.: Jsou dny, kdy bych se rád věnoval klidné muzejní práci a byly dny, kdy by mě nudná muzejní práce ubíjela, takže jsem rád, že jsem tady, kde je ta pestrost větší. Kdybych měl změnit povolání, tak by v tom v každém pří-

primány. Levým koutkem oka mi skanula slza: tenkrát poprvé, před sedmi lety...

9:50 Oděni ve společenský oděv se shromažďujeme před společenskovední učebnou. Plní nedůvěry pod vedením taťky tříďase vstupujeme do místnosti. Není se však čeho bát, paní ředitelka nás vítá milým úsměvem.

Vyrováváme se do řady podél knihovny. Jsme nabádáni k uvolněnosti. Proti nám stojí stejně "uvolněná" řada profesorů. Dnes se poprvé a naposledy zapíšeme do historie naší školy. Ode dneška bude stát ve školní kronice modré na bílém naše jméno. Dnes poprvé popijeme zcela legálně trochu alkoholu na půdě školy. Zvolna se rozproudila nevázaná konverzace mezi studenty a profesory. O čem? O skvělých zákuscích, které profesorky a profesori donesli atd. Studenti se pomalu a hlavně nenápad-

bude?). Zítra máme přinést vyplněné přihlášky k maturitě, už nebude možná cesta zpátky. Život ve škole se blíží známému stereotypu. Testík z fyziky, journal z angličtiny, úkoleček na němčinku, referátek na češtinu a co "ročníkovka"? Někdo už má napsaný úvod, někdo polovinu, někdo se chystá příští týden knihovny... 28.9.

Jdu do třídy, škola je už čtvrtým dnem beznadějně prázdná. zatímco většina z vás užívala volnosti na BIPU, my jsme si do posledních okamžiků užívali školy. Na svátek svatého Václava jsme si (za odměnu, že jsme přišli do školy) mohli vyzkoušet, jak se píše maturitní písemka. Zjistili jsme, že velmi těžce, neboť nikdo nenapsal za jedna.

3.10. Souhrnné zkoušení z genetiky, vyzkoušeli jsme si, že vyjadřovat se odborně není vůbec jednoduché. nejmenovaný student deptá své

Oktavánův rok aneb: také vás to čeká

ně vytrácejí....
 5.9. Třídnická hodina nás poprázdninách vrátila zpět do školy. Taťka tříďas nám všem vysvětlil, jak máme plnit školní docházku a být jinak vzornými oktavány. Co to obnáší? Rozmyslet si co nejdříve, z čeho budeme maturovat (ale to už přeci máme všichni rozmyšleno), odevzdat v řádném termínu ročníkovou práci ("Cože, vy jste ještě nezačali?"), zvolit dva zástupce do plesového výboru (nehlaste se všichni) atd., atd....
 19.9. Nadešel den "D1" (kolik takových ještě letos

spolužáky pracovním zápalom pro chemii a navíc si stěžuje, že se mu nepodaří zmenšit obsah ročníkové práce tak, aby se mu vešla na 100 (!) stránek. Ostatní studenti začínají na ročníkových pracích usilovně pracovat. testík ze zeměpisu, opakování z češtiny, referát na filozofii, ale jinak vše stíhám, jak se sluší na řádného oktavána. A protože mě napadá další kapitola ročníkové práce, dovoluji mi se do příštího čísla odmlčet. Koneckonců, říká se, že mluvit je stříbro, mlčet zlato.
 (lan)

Pegýlie aneb jak šéfredaktor k ceně přišel

Určitě jste si v půlce června všimli, že na hlavní nástěnce byly informace o našich úspěších nebo o ztrátách a nálezech vystřídány jakýmiisi papíry, ze kterých mohl zodpovědný student, čtoucí nástěnku, zjistit, kolik z nás se výrazně zlepšilo třeba v matematice (a takových bylo letos dost) Já jsem při tomto čtení od Anny L. zjistil, že není v redakci kromě mě nikdo, kdo by mohl napsat něco o Pegýlii. Řekl jsem ano, neboť tím byla posílena moje představa o mé jedinečnosti a naprosté nepostradatelnosti pro redakci. Až později jsem zjistil, že důvodem nejsou mé reportéřské schopnosti, ale prostě fakt, že jako jediný z redakce nemám šanci dostat se na pódium a tím pádem bych měl být nejméně zaujatý. S těmito úvahami jsem mířil ke Koloseu. Tam mě seřval šéfredaktor, protože jsem se zpozdil o pět minut, a díky tomu již pronikli dovnitř první jedinci, kterým neměl kdo nabízet Luštěniny. (Tak v tuto chvíli jsem to už nevydržel a musím zmínit malou poznámku. Jednak bych se chtěl autora zeptat, kdo rozděljuje psaní článků. Jsem to já a rád bych, aby si nejen autor, ale i ostatní uvědomili, že z mé funkce nevyplývá jen zodpovědnost v případě, že se něco nepovede, ale taky řízení celého plátku. Tím pádem chci upozornit některé z redaktorů, že články se odevzdávají v den uzávěrky, a to mně! Nikomu jinému, a když "náhodou" nestihnete (já bych vás hnal) článek

napsat, je dobré nečekat, až od vás budu článek škemrat, ale přijít mi to říct. Nečítejte se potom, že na vás řvu, když v den uzávěrky sejde se mi desetina předpokládaného čísla. Děkuji čtenářům, že trpí můj citový výlev, ale i k nim se obracím – na lístku na nástěnce sice trochu nejasně píšu, že přijímám cokoli od kohokoliv. Bilance tohoto čísla? Ozval se pouze prof. Buchar, jemuž tímto děkuji. Ostatní nic. A ještě k tomuto článku. Autor prokazatelně lže, že některým jedincům neměl kdo nabízet Luštěniny. Autor si asi neuvědomuje, že když on přijde o pět minut později, neznamená to, že ostatní prodáváci přišli o deset minut později. Tímto chválím ty, kteří přišli naopak dříve nebo včas. Mimochodem já tam byl o půl hodiny dřív než byl sraz prodávaců. Ten byl o hodinu (!) dříve než počátek akce. Ještě jednou se omlouvám čtenáři za zdržování, ale nemohl jsem si pomoci. – pozn. V.M.L.) Následující půl hodiny jsem se zabavil prodejem tohoto vynikajícího plátku, který podle mě nemá v Liberci konkurenci. Ještě si možná vzpomenete, jak jsem vás na Pegýlii vítal slovy "kupte si Luštěniny" a na vaše ano/ne reagoval: "20 Kč, prosím, potom už nebudou." (Tak on vybíral 20,- ... obávám se, že čtete poslední článek s podporou Pilsner – pozn. V.M.L.) Díky této činnosti jsem nedoběhl do sálu za pět dvanáct (jak praví "náhodou" nestihnete (já bych vás hnal) článek

vajících třiceti vteřin jsem stihl prodat zbývajících dva výtisky, a proto jsem si mohl v klidu vyslechnout projev pani ředitelky, která se rozhodla, že kvintánům ukáže, jak má vypadat projev. A daří se jí to. Hned poté prof. Šifřtová vyhláší jednotlivé premianty. Až na sextu žádná změna. Při oznámení průměru premiantky primy začínám uvažovat, zda opravdu neexistují nadlidé. Já osobně bych se s tímhle průměrem bez váhání hlásil na Oxford.

Tak jsme si zatleskali a přichází umění. Nastupuje Podještědská filharmonie a konsternovaný sál si vůbec nevšímá, že chybí čtvrté housle. Mistr přichází a já marně přemýšlím, kde jsem toho člověka viděl. Symfonie už se nám rozjíždí a laik (tzn. já) si ani nevšímne, že jedno z cell hraje v úplně jiném rytmu, než je slyšet. Ve famózně hravém orchestru je to zanedbatelný detail. Místy se mi ani nechce věřit, že nepoužívají playbacku. Jsem konsternován, fascinován, dojat a já nevím co ještě. Krásně, mistři. Kam se hrabe Newyorská filharmonie, to se nedá srovnat. Přemýšlím, jestli by se nemělo tleskat ve stoje. Moje okolí mne ujišťuje, že ne. Po famózním aplausu přicházejí na pódium prof. Lukešová a prof. Buchar. Slavnostně, leč poněkud pomalu postupují od ceny k ceně. Pojdme si teď prohlédnout jednotlivé držitele cen. Nováček roku: není co řešit. Mít dvakrát za sebou průměr 10,00, k tomu vydávat školní časopis a ještě přispívat

do Luštěnin, to opravdu na téhle škole nezvládá nikdo. Možná by stačilo, kdyby někdo z vás zvládal alespoň tu třetí věc (konečně trochu solidní myšlenka – pozn. V.M.L.). Největší studijní úsilí: Mezi řadou studentů, výrazně se zlepšivších v matematice, dominuje studentka, která si během jednoho trimestru zlepšila průměr o 1,51 bodu. Můj osobák je v tomto zlepšení třetinový, takže vám její pocitu můžu popsat dost těžko. Nicméně ocenění si zaslouží (jestli si myslíte že ne, zlepšete se ještě o víc - pozn. aut.) (neplatí pro H. Huškovou - pozn. aut.). Zlepšení atmosféry: ctihodný V.M.L. Gratuluji, není co dodat. Nikdy jsem nesnášel servilitu k nadřazeným (co chtěl autor říci touto větou opravdu netuším, ale předpokládám, že zamýšlel něco v tom smyslu, že Luštěniny si cenu zaslouží). Velká Pegy: Šest studentů, kteří se podívají do Dublinu. Nezbyvá mi než závidět, protože já jsem se se školou dostal nejdál do Českých Budějovic. A to je téměř všechno. Promlouvá k nám pan dirigent Daniel Nevařil (neznám jeho umělecký pseudonym, a proto uvádím jméno civilní) a vzápětí nám umělci předvádějí, jak se nechali inspirovat lidovou tvorbou. A potom už se všichni rozcházíme "domů".

Planet Hquell

BIPO'2000

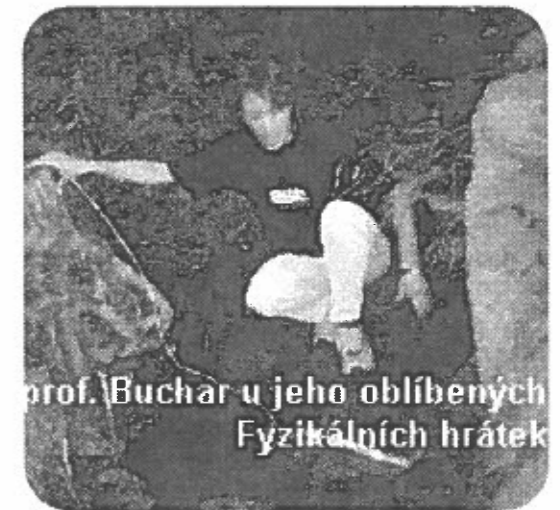
Když řeknete něco o BIPu člověku, který není s PG nějak úzce spojen, začne na vás nechápavě koulet očima a vyptávat se, co že to BIPO vlastně je. Avšak studenti primy až kvinty a někteří profesori, kterých se tato akce přímo týkala, se nadřzení (na BIPO samozřejmě) sešli ráno 25.9. u školy a o hodinu později (???) na nádraží ČD (kromě několika cyklistických nadšenců). Po zhruba hodinové jízdě vlakem a následném pochodu jsme se konečně ocitli v osadě Světlo....

Tam se od loňska téměř nic nezměnilo, až na nové dveře u chatky a „pódium“, které bylo postaveno na základech chatky číslo 2. Pro nás, studenty

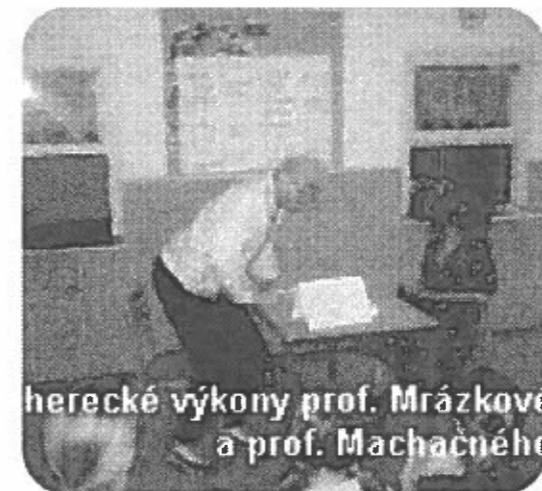
bych se ještě zmínil o některých zajímavých blocích. Např. Drak profesorů Buchara a Mrázkové. Tam však nebyla až tak zajímavá samotná konstrukce draků. Ta proběhla celkem klidně. Avšak zkouška letových vlastností... Od úterý do čtvrtka pobíhal fyzik ve svém volnu neúnavně po osadě, drak za ním jen vlál (většinou po zemi), ale on nedbal ani poznámek studentů ani nepřízně osudu. Nakonec přeci jen vzlehl (drak). U prof. Buchara ještě zůstanu. To na OB Voda v přírodě bylo úkolem fyzikální části sestrojít vodní mlýnek, vhodně ho umístit do potoka a pomocí jím vyráběné energie rozsvítit ledtídu. K tomu je zapotřebí 1,5

Jak se ukázalo, největší fotbalové talenty mají v kvartě, která porazila úplně všechny, a do příštího reprezentačního zápasu ČR bych do útoku doporučil dvojici Koller – Příkaský. Ve volejbale zcela dominovala kvinta, jejíž družstva Topiči a Pklvkz (či tak nějak) obsadila první a druhé

vysoký standard podržela i prima, která předvedla souvislou hru (!!). Trochu mě zklamala tercie, kterou zachránil pouze „kyklop“ Jansa a na závěr přišla skvělá kvinta s „Kronikou ze střední školy“, kde zazářil hlavně Karel Dám jako prof. Rajchertová, Jirka Sekvard coby prof. Buchar a Markéta

prof. Buchar u jeho oblíbených fyzikálních hrátek

herecké výkony prof. Mrázkové a prof. Machačného

sekundy-kvinty bylo letošní BIPO odlišné než to (ta) předešlé (á). Jak jistě tušíte, onou novinkou byly odpolední bloky (OB). Tyto byly libovolně vybrané studenty až na OB Den Státosti. Tento blok byl velice užitečný, neboť z krátkého výzkumu mezi studenty se dalo usoudit, že se tam dobře dohánělo manko naspáných hodin z předešlých nocí... (což však v žádném případě neslouží studentu ke cti – pozn. red.) Rád

bylo. Mlýnek se celkem dobře otáčel, z čehož byl kantor potěšen a prorokoval: „Myslím, že tak 3 volty by to mohlo dát, zkusme to změřit.“ A tak se dal do měření. „Ten přístroj je divnej...“ konstatoval, když se na displeji zobrazilo 98 miliampér... I takové bylo BIPO, jinak pohodové a uvolněné (někdy až příliš). Celý týden bylo dobré počasí, a tak celkem bez problému proběhla všechna sportovní klání.

místo. Po loňské pauze, zaviněné deštěm se letos uskutečnilo tolik očekávaných utkání mezi studenty (studenkami) a profesory (profesorkami). Naše děvčata sice po urputném boji „pouze“ remizovala 1:1 po gólech Radky H. a prof. Pěničkové, ale chlapi vítězstvím 2:0 nechali zapomenout na spekulace (ze strany protivníka), že čtveřice Váňa-Jansa-Ubias-Machačný bude mít jasně navrch.. Dost sportu a skokem (dost sportu!) ke kultuře. Po loňské „pohádkové seanci“ byly letos scénky zcela odlišné. Sekundánský „Král Artuš“ vše zahájil a dal napovědět, že letos se bude hrát opravdu skvěle. A taky že ano. Sexuální život kvarty s prof. Doležalovou v roli prostitutky byl velice originální, a navíc dobře zahráný,

Klouzková alias Jitka Mrázková-Glosová. Nesmím však opomenout představení našeho milého profesorského sboru. Ten si nepřipravil nic. Tedy lépe řečeno nepřipravil si nic předem. Nechal se nalosovat do dvojic, ve kterých později zahrál opět vylosované scénky. Jediná předem určená dvojice byli jak jinak než Mrázková s Machačným. Ti hráli až jako poslední a téma měli opilá sborovna, přičemž prof. Machačný byl doktor a prof. Mrázková alkoholem ztrápená kantorka. Snad největší smích vzbudilo, když se prořekl, že jí Buchar zavedl hadičku přímo ke stolu, aby mohla kdykoli ucucávat. Tolik tedy BIPO 2000. A BIPO 2001? Kdo ví?

© Jaromír Hanzal

Uklízení s primou (dnes už však in memoriam)

“Podještědské gymnázium.” “Dobrý den, Janský, prima.” Takto se každodenně student sekundy J. J. dostává do školy. Ač sekundán, duší stále primán. Že by i Luštěňiny trpěly sklerózou?

Kdepak. Šéfredaktor už dobře ví o změnách ročníků. Především proto, že byl kvůli tomu nucen psát projekt. To mě popravdě řečeno dokonale vyléčilo z představ, že jsem v krásné a líbezné (dříve nenáviděné a proklínané) kvintě. Jenže rubrika Uklízíme s primou by změnou jména zásadně utrpěla.

Proto jsme se rozhodli se s ní rozloučit. Od příště už žádné uklízení. Dnes naposled a doufám, že z plodnosti loňské primy si leckdo i starší vezme příklad. Že kvinta? (V.M.L.)

HOMO SAPIENS SAPIENS

Po delší odmice další pokračování zvířátkové rubriky. Teď s přirovnáním SMĚJEŠ SE JAK GORILA. Gorila je lidoop. Občas ji můžete spatřit i v zoologických zahradách. Na světě jsou prokázány případy směřících se goril, i když na mě se ještě žádná neusmála. Usmál se už na mě pes, ale gorila nikdy. Smát by se mohla i třeba taková gorila horská. Ta by ale měla velmi málo důvodů ke smíchu. Vždyť na světě zbývá posledních několik desítek jedinců. SMĚJEŠ SE JAKO GORILA by bylo tedy možné. Mnohem přesnější by ale bylo ZUBÍŠ

SE JAK GORILA, protože je možno předpokládat, že se gorila směje jako šimpanz, který svým úsměvem přímo nevábí.

A takový šimpanz škleb si představte na dvoumetrákovém kolosu – no není to strašné?

Hanka Hušková

HODINA S PROF. MACHAĚNÝM aneb ROZVRAT VE STÍNADLECH

Tajemný Em vešel do třídy, ve které vládlo všeobecné veselí (jako vždy při jeho hodinách) a otázel se nás, co máme další hodinu. Když uslyšel, že výtvarnou výchovu, slastně zavrněl. “Jo, testíky...,” Em začal do hučící třídy vynášet ortele v podobě hrůzotvorných bodů, svým stále pasivním hlasem. Se suverénním gestem testy srovnal a podal je studentovi T. N., aby je rozdal. Jiného studenta, který se zeptal, jaký je rozdíl mezi odmocňováním a částečným odmocňováním, zpražil odpovědí, že žádný, když se to udělá dobře. Tu k němu přiběhla studentka J. K. a začala s ním konzultovat svůj test. Em si učeně nasadil své brýle, aby lépe viděl a jal se vysvětlovat, proč se příklad počítá tak a ne onak.

Poté velitelským hlasem rozkázal, ať schováme testy, že už je nechce ani vidět. Vzal si z košíčku křidu a prohlásil, že jsme v Egyptě (to je zvláštní,

jak bychom se tam tak rychle dostali?), a že máme vypočítat výšku pyramidy, když známe její hrany. Student J. H. řekl, že by v pyramidě vykopal kolmou šachtu. Em konstatoval, že vypočítat je to rychlejší, že neví co by na to památkáři, a že by se dlouhou dobu do Egypta nepodíval. J. H. řekl, že by se spíš nepodíval z Egypta.

Na vyvolání se zvedl student J. J. a šel k tabuli napsat své řešení příkladu, které podleho Emově tvrdé kritice. Následně byl k tabuli předvolán další student, který se odhodlal odmocňovat. Studentka J. K. měla opět dotaz, jakto že je tam najednou místo čtyřiceti odmocnin ze dvou dvacet odmocnin ze dvou. Em už neměl chuť jí to vysvětlovat a tak jí poradil, ať to zkusí počítat s oříškama (*jak jsme se dozvěděli, nakonec jí to přece jen vysvětlil – pozn. red.*). Student u tabule správně spočítal půlku příkladu a Em začal apelovat na naši pochybnou prostorovou představivost. Znovu a znovu se oháněl stranami x, délkami hran... Došlo to až tak daleko že začal zkoušet z přepon a odvěsen. Ale to byla právě ta chyba, protože se objevil další dotaz (tentokrát vzešel z úst studentky K. S.), která nemohla pochopit, jak poznáme, že je odvěsená nejdelší. Em jí ukázal svou útlou tlapku a otázel se, který prst je nejdelší a jak to pozná. K. S. odvětila, že ten prostřední, a že je zkrátka nejdelší.

Debaty skončila a my se na Emův pokyn chopili kalkulaček a konečně jsme vypočítali výšku

pyramidy. Em znaveným hlasem požádal několik studentů, aby mu řekli odpověď slovy. Studentka E. R. chtěla docílit jakéhosi zkrácení řešení, ale Em řekl, že nic takového neexistuje a začal vykládat o tom, jak na to vůbec přišel. Třída strnule seděla a nechápala. Studentky F. Z. a J. K. se snažily najít v Emově postupu mezery, ale nepodařilo se jim to. Em si vždy našel nějakou výmluvu (*pro obyčejného studenta zní většina vysvětlení jako nesmyslná výmluva – pozn. red.*). Poté začal místo křidy jezdit po tabuli tužkou a za všeobecného ticha vedl dále svůj monolog. Náhle otevřel tabuli a řekl, ať si nakreslíme pravidelný šestiúhelník (co to, sakra, je?). Trneme, co po nás zase bude chtít, ale zvoní! Em se však nevzdává. Třidu opustí až tehdy, když vidí, že si ho nikdo nevšímá.

Bitvu jste vyhráli, válku však ne!

Hanka Hušková

Vtipy pro zpestření a na rozloučenou

Policie vyšetřuje smrt psa ředitele školy:
Policie: “Pane řediteli, nemohl psovi vadit třeba šampon?”
Ředitel: “Já si spíš myslím, že mu vadila ta pračka.”
Rozhovor dvou přátel:
Franta: “Tuhle sem čet, že kouření a pití škodí zdraví.”
Venca: “A co ty na to?”
Franta: “Přestal jsem s tím.”
Venca: “Z kouřením nebo s pitím?”
Franta: “Se čtením.”

projekty

Když jsem před rokem začínal v Luštěňinách, psal jsem hned do prvního čísla “nové” redakce článek o projektech. Tento článek mi všemožná redakční lobby (tzn. grafik a šéfredaktor) odmítla otisknout. V závěru toho článku jsem psal, že si vůbec nedovedu představit, jak to dopadne, až budu psát projekty já. Rok je za námi a nejhorší moment sexty (to jsem si nevymyslel, to řekla prof. Šířtová) se neodvratně přiblížil. Následující řádky by měly být jakýmsi varováním pro mladší ročníky, které nebavilo zpívat hymnu nebo dělat jiné věci, které pro ně vedení školy vymyslelo. Však vy budete vzpomínat...

1. den: V.M.L. mi sdělil, že od pátku nespál. Při pohledu na jeho kruhy pod očima mu věřím. Po vyvěšení témat zaujímám strategicky nejvýhodnější pozici, kterou ale po několika vteřinách opouštím, neboť dav za mnou mě hodlá ušlapat. Po konzultaci s každým, koho na chodbě potkám, se definitivně rozhoduju. Smiřuju se s tím, že svého zadávajícího teď uvidím trochu častěji.
2-4 den: Snažím se (neúspěšně) zavraždit pohledem studenty, kterým zadávající usnadňují práci tím, že jim zpracovávají osnovy, vypisují doporučenou literaturu, atd. Abych neurazil projektového boha, jdu se podívat do knihovny.
5. den: Začínám přemýšlet nad osnovou, kterou měla většina třídy už včera hotovou.
6. – 7. den: Ležím v posteli a prosím projektového boha o pomoc.

8. den: Dokončuji osnovu a informuji zadávajícího o zoufalém stavu své literatury.
9. den: ZAĚÍNÁM PSÁT !!!
10. den: Nevěřicně zírám na své spoluprojektanty, kteří chodí do hodin pozdě a zdůvodňují to návštěvou svých konzultantů (případně tím, že jeli do školy na kole a spadl jim řetěz)
11. den: I já navštěvuji svého konzultanta. (Jeho jméno a hodnost vám neřeknu, protože je to vojenské tajemství. Pokud tyto údaje chcete znát, sežeňte si někde můj projekt - pozn. aut.)
Do školy přicházím pozdě. Šel jsem pěšky a řetěz mi nespádl.
12. den: Poslední den před BIPem se snažím vyhnout svému zadávajícímu. Marně. Ukazují mi své dílo a naprosto nečekaně zjišťují, že práce se mi zatím daří.
13. – 15. den: Čtenářský víkend. Čtu knížky, čtu časopisy, čtu noviny, čtu internetové stránky, čtu své poznámky.
16. – 21. den: Pořád jen čtu a píšu. Nezasvěcený může získat dojem, že se v podstatě flákam.
22. den: Rozhodující den. Ráno mně ve škole vítá z BIPa dobře naladěný (případně z oktávy špatně naladěný) zadávající. Dávám mu svůj projekt. Za hodinu mně potká tenkrát už zcela jednoznačně špatně naladěný dokonale dílo teď připomíná test vzniklý nedokonalým vařením z vody (viz. Vaření z vody). Tím padá moje iluze, že sebevzdělanější vzdelanec bude na moje dílo zírat jako Saddam Husajn na Korán. Stejně jako ostatní, i já zachraňu-

ji situaci dlouho do noci.
23. den: Ve 12.00 nastává “hodina H” (nebo spíš “múra M”). Není mi jasné, proč v Copystudiu Jungmann mezi zákazníky převažují sextáni. Je mi to zdůvodněno tím, že septima nastoupí až po jedenácté. Můj projekt je již před devátou šťastně odevzdán.
24. – 32. den: Ze sborovny se mezi studentstvo dostávají fámy typu: “Profesor X. Y. má devět projektů a z nich je jediný k věci.” Všichni tvrdí, že je to právě ten jejich a je jim úplně jedno, že profesora X. Y. vůbec nemají v komisi.
33. den: Několik studentů ve společenském obleku a napjatá atmosféra v sextě věští události příštích hodin. Někteří profesori se sice snaží brát události dne s nadhledem, nicméně studenti mají do jejich pohody daleko. Střídavě konzultují s ostatními své vystoupení před komisí a píší fejeton na téma projekty pro prof. Šabakovou. Ve 14.30 se zavírají dveře za prvními z nich. A pak už nám opravdu není pomoci. Studenti, odcházející spokojeni, by se dali spočítat na prstech ruky useknuté v zápěstí. Poté se téměř všichni shromažďují v podniku pojmenované podle jednoho slavného Dumasova románu. Tady také začíná vznikat pověst, že kdo neměl v komisi profesora Y. Z., neví, co je obhajoba. Znamená to, že já už vím, co je obhajoba. A to znamená, že alespoň z tohoto můžu mít radost. Hodně štěstí, sexto 2001, sexto 2002, sexto 2003 a všechny další sexty. Budete ho potřebovat.

Něco málo Murphologie k projektům

(většina byla již otištěna, po vytvoření práce však dostanou úplně nový rozměr, proto dnes znovu)

Šestá Finaglova zásada (zvaná též Lukeschovo krédo): Nevěř na zázraky – spoléhej na ně.
Aristotelův výrok (prokazuje, že i on měl co dočinění s projekty): člověk by měl vždy dávat přednost pravděpodobně nemožnému před n e p r a v d ě p o d o b n ě možným.
Greenův zákon diskuse (dokazuje, že Green byl častým oponentem): nic není nemožné – pokud nevíte o čem mluvíte.
Maynův zákon (tento muž pro změnu o projektech nikdy nic neslyšel): zásadních omylů si nikdo nevšimne. (*ale všimne – pozn. red.*)
Launegayerův postoech (dokazuje, že L. byl častým konzultantem): Položit hloupou otázku je snazší než napravit hloupou chybu.
Holtenovo naučení (relativnost faktů zanesených do práce je až zarážející): Pouze v jediném případě si můžeme být neomylně jisti – jsme-li si jisti, že se mylíme.
Pravidlo politických slibů (souvisí s předešlým): Pravda je věc velice relativní.
Jaffova poučka (pro univerzálnost již mnohokrát otištěná): Některé věci nelze vědět - nevíme však, o které věci jde.
Hartleyho zákon (napsat projekt není snadné): Přivést koně k vodě, to dokáže každý, ale přimět ho, aby si zaplavil naznak, to už je něco. V.M.L.

na skok k filmu

O prázdninách dělá každý lecos. Těch činností je celá řada a nebudeme ztrácet čas tím, že bychom je snad vyjmenovávali. Už jsme asi všichni slyšeli spoustu neuvěřitelných prázdninových historek, ale asi málokdo může říci, že točil film. Jednoho takového člověka vám chci představit dnes. Chvilku vás budu napínat, o kom že bude řeč. Tento člověk je dívka. Je členem Stopy a septimy. Kdo Stopu zná, už ví dobře, že se nám podařilo udělat exkluzivní rozhovor s **Martinou Kousalovou**.

Luštěniny: Ty tedy, Martino, tvrdíš, že jsi o prázdninách točila film. Je to pravda?
Martina: Je.

L: Jak ses k němu dostala? Spielberg si tě konečně všiml?

M: O prázdninách jsem byla na devítidenním konsiliu od Českého rozhlasu ve škole Ária (kam ses ty nedostal) – zřejmě míněn V.M.L., který vedl rozhovor a na konsilium se skutečně nedostal – pozn. red.) (ani jsem tam nechtěl – pozn. V.M.L.) a tam jsem hned první den, to bylo tuším v neděli, seděla na nějaký přednášce a poslouchám ji a najednou koukám, že na mě jeden z těch lektorů pořád zahlíží. Upřeně na mě koukal a pořád mě pozoroval.

L: Láska na první pohled, jak romantické...

M: Taky by se to tak dalo říci, ale nebylo to tak. On mě zkoušel i přes objektiv, asi fotograf, říkám si a dělám, že ho nevidím. U večere si ke mně sednul a vysvětlil mi, že studuje na FAMU a že potřebuje udělat závěrečný filmeček pro ukončení ročníku. A

že prý si mě typově vybral. Tak mu říkám: „A jako jak, že sis mě typově vybral?“ A on, že prý potřebuje naivní obličej.

L: Hmm...

M: Konečně jsme se dozvěděla, co jsem za typ. (smích)

L: A vydala ses točit...

M: Ano, správně. Vydala a bylo to 30. srpna. Rozjela jsem se do Prahy...

L: Na Barrandov...

M: Jasně, kam jinam? No, na Barrandov zrovna ne, ale kousek pod něj, respektive na zastávku metra Rajska zahrada

L: To je kousek pod

Barrandovem, jenom sedmikilometrový krůček, v globálu to neznamená vůbec nic... To se točilo přímo na stanici metra?

M: Přimo na Rajske zahradě.

L: Co spoluherci, jistě vedlejší role...

M: No, dostavil se tam ještě další člen školy Ária Honza Hron a další členka školy Ária (na jméno si bohužel nemohla vzpomenout – pozn. red.).

L: A začali jste točit...

M: Jo.

L: A o čem vlastně ten budoucí trhák je?

M: Je to krátký filmeček – jen 3 minuty a zadání znělo „barevná etuda.“

Režisérem, oním studentem FAMU, který tak

poeticky určil můj typ, byl Tomáš Kudrna a ten studuje kameru. A jemu šlo hlavně o kamerové pojetí těch barev. Oblékli mě do mnou přivezených jasně červených věcí a můj herecký kolega Honza byl celý v modrém. A celé to bylo o tom, že dva mladí lidé, chlapec a dívka (jak překvapující – pozn. red.), sedí na zastávce v metru, chlapec na první sedačce, dívka na čtvrté a během těch tří minut proběhne rychlý sestřih celého dne – od rána až do tmy – noci. On si přes den najde vždycky příležitost, aby si přisedl

blíž. On je v modrém, já v červeném jako mužský a ženský prvek. Jde hlavně o prolínání těch prvků.

L: Sedí tam až do noci?

M: Sedí, ale ve filmu není žádná erotická scéna.

L: Počkej, celou dobu jen sedí, žádná erotická scéna, to asi není zrovna akcí nabitý thriller. Co tomu řekne divák? Potažmo i čtenář?

M: Ale jo, divák by to bavilo (jde jen o tři minuty). Ale ono to není pro veřejnost, on je to spíš domácí úkol na FAMU.

L: Takže do kin to přijde těžko...

M: Nepřijde. Doufám.

L: A co finále filmu, děje

se tam aspoň něco?

M: Vlastně vrcholná scéna je, když ten chlapec je už úplně nejbliž k té dívce. Ona je tam ještě třetí postava – uklízečka. Ona je celou dobu pozoruje a na konci už to nevydrží a řekne si, že jim musí pomoci (k sobě – pozn. red.). A protože je to na Rajske zahradě, mělo by to alegoricky vyhnání Adama a Evy z ráje. A ta uklízečka...

L: A divák vidí, že jde o Rajske zahradu?

M: Vidí ceduli s nápisem Rajska zahrada. A ty dva počli a najednou se před nimi objeví rajský jablko...

L: Rajče!

M: Normální rajče. A oni oba dva po něm sáhnou – spletou se jim prsty a to rajče rozmáčknu. Pak jim to teče po pažích. Střih. Uklízečka s vozíkem, vozík plný rajčat. Konec.

L: Jak dlouho jste točili?

M: 12 hodin! A film trvá tři minuty.

L: Aha.

M: My jsme pořád čekali na světlo, pořád jezdilo metro, kamera se upravovala, režisér si vymýšlel, a tak...

L: Kolik bylo lidí ve štábu?

M: Tři herci, režisér, asistentka a ostříž. To je pomocník kameramana – v našem případě byl kameraman zároveň režisér.

L: Bavilo tě to?

M: Moc.

L: Vzkaz fanouškům?

M: Doufám, že to nebude v televizi. Tam to totiž být může – když to bude vybráno jako nejlepší.

L: Což bude. Já ti děkuji a pozdravuj Spielberga.

M: Ahoj.

V.M.L.

Ročníková práce aneb dlouhý projekt

Připomínat projekty v říjnu, kdy je už po všem, by se mohlo zdát marné, ale opak je pravdou. Nesmíme zapomenout, že někteří oktáváni se ještě snaží vypracovat své „projekty“. Označení „projekt“ používám záměrně, protože někteří z nich musí vypracovat práci skutečně v časovém rozmezí projektu. V době, kdy toto píšu, zbývá ještě 15 dní do odevzdání ročníkové, což není mnoho, ale ještě také není pozdě. Dle mého názoru, nikdo z oktávánů ještě nemůže položit na stůl dva výtisky práce, ale ve většině případů k tomu není daleko. Ty ostatní ještě trápí zadání, dnes jeden nejméně student změnil téma; katastrofální nedostatek literatury a lenost. Proto vám všem mladším přiblížím, jak se taková ročníková dělá.

Septima, konec října: Do třídy přichází třídní a oznamuje, že chce mít do odpoledne na papíře seznam lidí a názvy jejich ročníkové. Ačkoliv každý věděl, že to musí jednou přijít, všichni studenti míří do sborovny najít nějakého profesora-odvážlivce, který by je vzal pod svá ochranná křídla. Poté někteří ze studentů míří pilně do knihovny s předsevzetím, že se vrhnou do práce a do Vánoc je hotovo. První vlna nadšení rychle odpadá a vzletné

myšlenky se ukládají na zimní spánek. Někteří starostlivější profesori se zejména u méně spolehlivých studentů občas dotazují po postupu v práci, ale jsou ujišťováni, že se brzy dočkají. Vše se děje podle vinařské moudrosti: „Z buráku dělá víno čas“. Před letními prázdninami se navzájem ujišťujeme, že s tím určitě pohneme a že se pojedeme podívat na místa, o kterých píšeme ve svých pracích. Samozřejmě, že se tak stane pouze v několika (málo) případech. Většinou je lákavější bezstarostně

hovění si u babiček a posedávání na teráskách nad orosenou sklenicí žlutého nektaru. V září se situace prudce vyhrcoje. Přichází takzvaná fáze „AHA“, kdy si většina uvědomuje, že zbývají dva měsíce. Někteří studenti zahajují svou práci na ročníkovce sondážmi ve sborovně, při které se snaží zjistit téma, popřípadě svého konzultanta. V době, kdy sexta a septima odevdává pro-

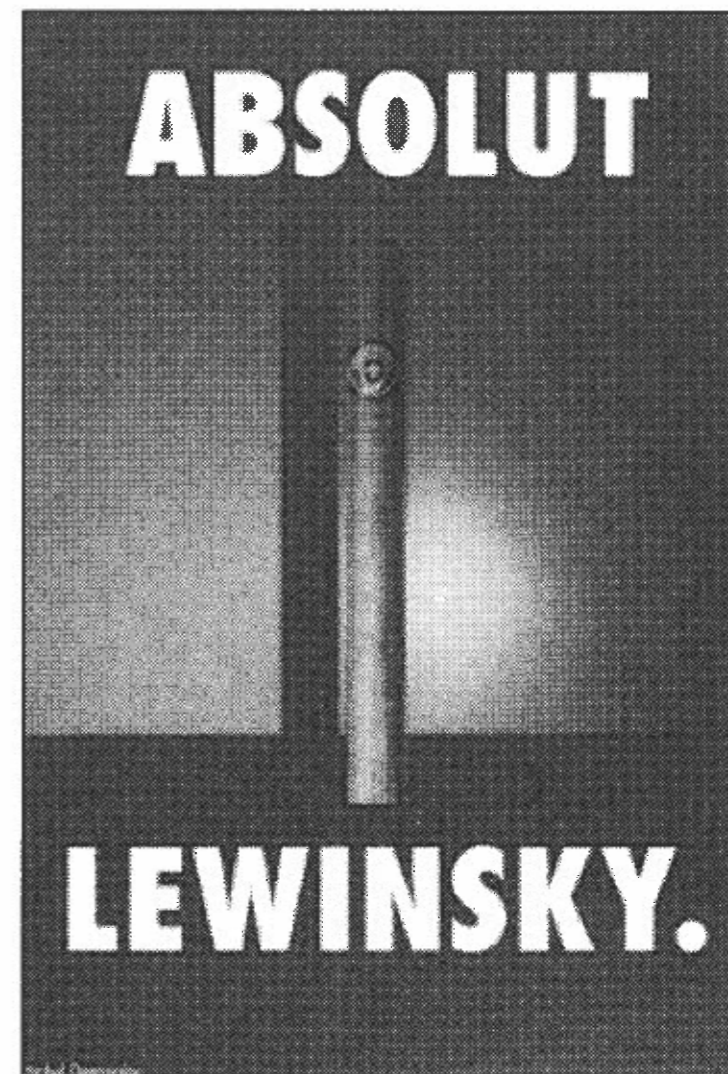
jekty, nadává oktáva na to, že na světě vládne nespravedlnost, protože sextáni a septimáni dostali týden volna. Poté následuje bezspočet bezesných nocí, kdy se chudák student snaží dodržet šibeniční termín dokončení a odevzdání práce. Současně se hroučí všechno, co by mohlo být nápomocné při práci. Skener ve škole je připojen na počítač, který po 10 minutách činnosti náhle umírá, tiskárna netiskne, a když náhodou ano, tak spotřeba papíru je rovna počtu stránek krát dvě,

protože se firma Hewlett-Packard nenaučila vyrábět podavače papíru. V horším případě to není kde napsat, protože Microsoft Word 2.0 nainstalovaný ve škole byl možná ve své době naprosto nepoužitelný. Kdo se ale přes tyto veskrze technické problémy přenesne, dočká se 31.října zaslouženého pocitu paraolympioniků vyjádřeného slovy: „Dokázali jsme, že to dokážeme.“

Nechci ale před bíhat, ještě zbývá 15 dní.

Roman Konvalinka

...reklama

Wie charakterisiere ich unsere Klasse...

Ich möchte einen Schultag unserer Klasse beschreiben und so meine Mitschüler und mich charakterisieren.

Also, es ist Morgen gegen sieben Uhr und mein Wecker klingelt. Ich stelle den Wecker ab und ich schlafe weiter. Dann höre ich meinen Bruder: "Hans, Ich gehe in die Schule, tschüs!" ... Hmm, hmm ... Was?, es ist schon 7.45 Uhr! Jetzt geht alles schneller als ein Blitz. Meine Zähne werden während zwei Minuten geputzt, mein Pausebrot wird während einer Minute vorbereitet und ich muss mich noch anziehen, wo habe ich etwas, etwas? Ja, es ist mehr als etwas, weil ich alles habe und das ist für mich wichtig. Also jetzt habe ich 5 Minuten bis die erste Stunde beginnt. Ich laufe wie der Wind, möglich noch schneller, aber in der Hälfte des Weges muss ich mein Tempo bremsen und sagen: "Schade, ich kann nicht weiter laufen, es geht nur sehr langsam." Ich gehe also langsam weiter und was ist das plötzlich? Ich höre etwas und ich muss mich danach umdrehen. Na ja, das ist rosaTereza in Schuhen mit hohen Absätzen. Sie sagt: "Ahoi, ahoi, ahoi Hans, wir müssen schnell laufen, weil wir studieren und studieren müssen, ich möchte gute Punkte bekommen und ein hageres Modell werden! Und ich sage leise für mich: "Ja? Wirklich?"... Na ja, das ist typisch für unsere rosaTeresa. Und so laufe ich auch mit, ... nein, ich muss weiter laufen!

Jetzt wir sind in der Schulfestung und wir grüßen ahoi, ahoi und

ahoi. Aber alle sind traurig. "Was ist passiert?" frage ich einen schönen, starken, aber kleinen jungen Mann Michal.

"Das ist sehr schwer für dich, aber wir haben eine Stunde Chemie," sagt mein Mitschüler Michael der Langbart. Aber was sehe ich! Ein junger Mann ist lustig! Na ja, das ist David. Er kennt alles und er weiß alles. David ist etwas zwischen Rambo, Einstein und Mirek Dušín.

Die Stunde beginnt und ich kann schlafen beginnen. Bei Chemie im Labor sitze ich neben Nihil Petr und dem Liberalen Michal. Petr ist ein großer Realist und Michal ist auch sehr bequem, genauso wie ich und er möchte auch bei der Stunde in Ruhe schlafen. Also, wir schlafen, aber was ist das! Jemand kommt spät, ich wache auf und sehe Vojta mit einem großen Rucksack. "Wir gehen heute wandern?" frage ich Michal, als ich Vojtas Rucksack sehe. "Nein, der Bücherwurm Vojta hat immer viele Bücher mit. Dann möchte sich Vojta entschuldigen und es dauert wie immer sehr sehr lange, weil Vojta wirklich kein schneller Sprecher ist. Crrrr. Es lautet endlich.

Die beste Zeit in der Schulfestung sind die Pausen. Ich möchte mein Pausenbrot essen, aber Hans Valeš möchte auch mein Pausenbrot essen. Und ich muss es in zwei Stücke teilen. Hans wohnt in Rozstání, aber wenn Schule ist, bleibt er in Liberec. Hier wohnt er in einer kleinen Wohnung und er kann nicht kochen oder Pausenbrot vorbereiten. Er muss studieren,

weil er sehr fleissig ist.

Nach der Pause haben wir Deutsch. Hier haben wir zwei Lehrerinnen- Frau Rajchert - das ist die offizielle Deutschlehrerin und einen deutschen Experten Anča. Während den Deutschstunden bin ich völlig konzentriert, aber trotzdem habe ich w e n i g Punkte...WARUM?!?

Unsere Gruppe Vojta, Michal, Hans Dýral, Anča, Hanka und Klára, wir arbeiten sehr sehr gut...und auch besser!

Dann haben wir eine weitere, aber kürzere Pause und unsere Klassenlehrerin Frau Mrázková kommt und schimpft mit jemandem (aber ich weiß nicht mehr mit wem?). Dann sagt sie etwas über unseren Ausflug. "Möchten Sie mit dem Bus oder mit dem Zug fahren?" fragt Frau Mrázková. "Meiner Meinung nach ist es bequemer und schneller mit dem Bus" sagt sie dann schnell. "Möchte jemand mit dem langsamen Zug fahren?", fragt sie weiter. "Nein, also das ist super." Aber meine Mitschülerin Jitka möchte etwas sagen. "Ich hörte, dass der Bus gefährlicher als der Zug ist." "Ja, ja" sagen auch die anderen. Also wir müssen abstimmen. "Aber das ist nicht demokratisch", sagt jemand. Nach 10 Minuten... Wir entscheiden, dass wir zu Fuß gehen müssen. Ja, ja, das ist typisch unsere Klasse.

Aber jetzt müssen wir uns konzentrieren, weil wir Mathe haben. Herr Wissenschaftler Machačný schreibt etwas an die Tafel mit einer

bescheidenen Bemerkung: "Ja, das ist so...ich weiß, dass es schwer ist....aber nicht so schwer." Wir alle müssen gucken, aber David möchte etwas sagen. David korrigiert Herrn Wissenschaftler. "Ja, wirklich", muss Herr Machačný zugeben. ...

Der Tag in der Schule geht weiter, aber etwas ist wie immer gleich. Vojta las viele Bücher Bücher, David wusste alles und ich ... ich schlief sehr gut.

Das ist keine normale Klasse !!!

Andere arbeiten selbstverständlich immer nur intensiv, wie es sich auch an unserer Schule gehört!

Jan Gregor

Postřehy z hodin:

Prof. Machačný vzpomíná na své chemické začátky: "Když jsem něco potřeboval, došel jsem si za kantorem. Někdy mi ale bylo blbý ho otravovat, tak jsem si to prostě vzal sám." (Smích ve třídě) "Rozumějte, já jsem chodil na státní školu, tedy školu nás všech a bral jsem to tak, že si vlastně jenom беру ten svůj podíl."

Dialog o hodině němčiny. Ještěr: "Meine Auto hat bessere Farbe." Pedro oponuje: "Na ja, aber wie spät es ihnen?"

Prof. Váňa odbočil od tématu hodiny: "Je lepší vyhořet než se stěhovat" (původním tématem hodiny byla porodnost ve východní Evropě).

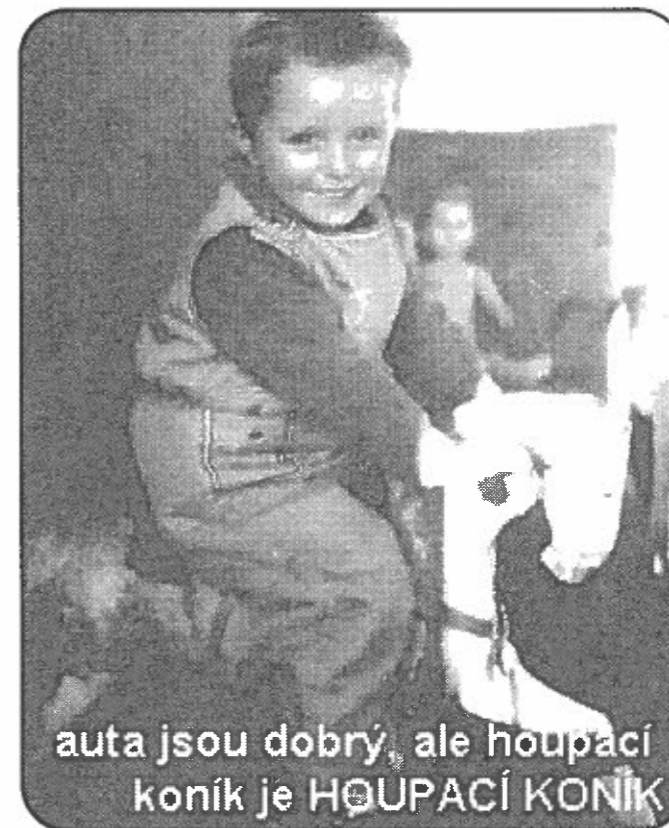
Pianer Urquell

paměti prof. Buchara

Jak jsem se (ne)stal automobilovým závodníkem (1/6)

Narodil jsem se 3.11. 1968 bez volantu v ruce. Automobilové kořeny ale sahají už do předválečné doby, kdy můj dědeček

Úvodem měl bych snad říci pár slov. V propagaci mnohých sportů na naší škole bylo učiněno již mnoho. Stačí připomenout tipovací soutěž prof. Váni (o které snad bude řeč příště) a máte fotbal a hokej, sporty již tak dost populární. Nebo snad také Vánoční pohár, "každoročně obhajaný" našimi "skvělymi sportovci." To máte pro změnu volejbal. Vůbec nemluví o nejrůznějších atletických závodech, přespolních bězích a studentských maratonech, kde naši zprvu podceňovaní reprezentanti dosahují neočekávaných výsledků. Popularizace sportu u nás je na slušné úrovni, jedno jeho odvětví však zůstává opomenuto, s čímž se jednou provždy rozhodl skoncovat prof. Buchar. Nejdříve se snažil ovlivňovat studenty nejrůznějšími ukázkami motorů, později dosáhl významné besedy se skutečnými automobilovými závodníky. Teď však již sáhl ke zbrani nejmocnější - k médiím. Pro příštích šest čísel tohoto plátku budete se tedy moci setkávat se vzpomínkami prof. Buchara, jehož život je s automobilismem velmi úzce spjat. Avšak nejen to. Vy, kdož nejste příznivcem sportu silných motorů, čtete dál, protože nejenom automobily živ je prof. Buchar. Vzpomínky na rané dětství přinášíme dnes (a ty jsou s auty výrazně spojeny), ale jen Bůh, prof. Buchar a šéfredaktor ví, co bude příště. Máte se věru nač těšit. Sportu zdar a automobilismu zvlášť.

provozoval u firmy "Krkonošská mlékárna a sýrárna Havlíček - Zelinka" v Kruhu u Jilemnice autodopravu. Vozový park byl široký - Mercedes, Tatra, BMW atd., v poválečné době byly u domku č.p. 62 vidět torza německé vojenské techniky. Přišla však 50. léta a konfiskace veškerého pojízdného i nepojízdného materiálu.

Rychlá auta jsem na vlastní oči spatřil v 6 letech, kdy mě tatínek vzal na zimní soutěž "RALLYE O ŠTÍT ÚNOROVÉHO VÍTĚZSTVÍ". Tehdy jsem

poprvé slyšel jména Blahna - Hlávka, Havel - Wohanka, Srmský - Týce, Zapadlo - Motal, Kvaizar - Kotek, Šedivý - Janeček a viděl ŠKODU 130 RS. A to byl začátek (podle mé maminky konec).

(Nyní dovozte malou vsuvku, "co je to vlastně rally". Anglicky rally,

"Buchar" objevovalo ramínko "Frajman - Buchar, Škoda 130 RS", to znamená, že patřilo mně, mému spolužákovi a "naší stotřicítce". Vše se musí ale dotáhnout až do konce, takže jsme dostali originální nápad, budeme jezdit noční zimní soutěže. Na dětský bob jsme si každý vyrobili oslnivý reflektor - do kelímku od hořčice umístili objímku s 6 voltovou žárovkou a vodiči připojili k ploché baterii, postavili se za temné noci na začátek sáňkařské dráhy a vyrazili. Svoji první soutěž jsem však nedojel. Ostrý kámen vyčnívající ze sněhového poprašku udělal do mého "soutěžáku" pořádnou díru. S tím se přeci jet nedá, určitě jsem ztratil olej a mohl bych zadřít motor. Nadějším na umístění v první desítce byl konec.

Stal jsem se tedy od léta opět pouze pasivním účastníkem rally. Bylo ale na co koukat. "Rallye Škoda" byla tenkrát vyhlášený podnik mistrovství Evropy a modlou všech byl Nor Johnny Haugland, samozřejmě na ŠKODĚ 130 RS. Kořením této soutěže byly šotolinové rychlostní zkoušky (co to znamená neví bohužel ani redakce - pozn. redakce).

Druhý pokus o vstup do světa "rychlých kol a krásných žen" byl přes tzv. BOASKU (branně orientační automobilová soutěž) - "Pionýrské Labe".

O ní a o dalších ale až v dalším čísle.

M. Buchar

RED MEAT

an error of comedies

from the secret files of
Max Cannon

Luštěniny: šéfredaktor: Vláďa Murphy Lukeš redaktoři: Anča Lauermannová, Roman Konvalinka, Martina kousalová, Jaromír Hanzal, Hana Hušková a Jakup Kuba Kubyk Vosič Nosič Pilsner Vosádlo sazba: Pedro Damián Košek titulní stránka: Damián korektura: prof. Šiftová, Murphy Lukeš náklad: 70 výtisků